

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobkyně: **E. B.**, „X“, státní příslušnost „X“,
t. č. pobytem „X“,

proti

žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, odbor azylové a migrační politiky,
sídlem Nad Štolou 936/3, 170 34 Praha 7,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 2. 2019, č. j. OAM-161/ZA-ZA06-P10-PD2-2012,

takto:

- I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 19. 2. 2019, č. j. OAM-161/ZA-ZA06-P10-PD2-2012, **se pro nezákonnost zrušuje** a věc se **vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 52 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky, ze dne 19. 2. 2019, č. j. OAM-161/ZA-ZA06-P10-PD2-2012, jímž nebyla žalobkyni podle § 53a odst. 4 zákona

č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o azylu“) prodloužena doplňková ochrana.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně uvedla, že dne 24. 9. 2018 podali společně s partnerem K. T., narozeným „X“, žádost o prodloužení udělené doplňkové ochrany na území České republiky, neboť se domnívali, že nadále trvají důvody, pro něž byla jejich dceři udělena doplňková ochrana. S odkazem na zprávu Ministerstva zahraničních věcí USA o stavu lidských práv v Kazachstánu za rok 2016 žalobkyně konstatovala, že osoby bez státního občanství mají nadále omezený přístup ke zdravotní péči, vzdělání a zaměstnání; odkázala také na zprávu Komise pro lidská práva z roku 2012, která se věnuje dětem bez státního občanství. Zdůraznila, že její dcera je i nadále osobou bez státního občanství, případný návrat rodiny do domovského státu by přitom znamenal její odebrání kazašskými úřady z důvodu nemožnosti prokázání rodinných vazeb. Podle žalobkyně by tak došlo k porušení práva na ochranu soukromého a rodinného života vyplývajícího z čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, publikované pod č. 209/1992 Sb., (dále jen „Úmluva“) a čl. 9 Úmluvy o právech dítěte, jimiž je Česká republika vázána. Dodala, že její dcera je stejně jako její další děti stále závislá na péči svých rodičů, a to jak sociálně, tak materiálně.
3. K argumentaci žalovaného, že žalobkyně před seznámením s podklady rozhodnutí podala žádost o povolení k trvalému pobytu, a tudíž jí není třeba prodlužovat platnost doplňkové ochrany, žalobkyně namítala, že správní řízení o vydání povolení k trvalému pobytu trvá několik měsíců a podaná žádost neosvědčuje legálnost pobytu. Žalovaný podle žalobkyně v důsledku chybného výkladu zákona o azylu a zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) porušil základní zásady činnosti správních orgánů vyplývající z § 2 a § 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Žalobkyně považovala za nesprávný i závěr žalovaného, že jí doplňková ochrana zanikla ze zákona nabytím státního občanství České republiky její dcerou A. T. Připomněla, že na území České republiky pobývá na základě doplňkové ochrany i její partner, jemuž sice platnost doplňkové ochrany rovněž nebyla prodloužena, nicméně proti předmětnému rozhodnutí podal včasnou žalobu, a tudíž mu pobytové oprávnění na základě udělené doplňkové ochrany stále svědčí. Z uvedeného podle žalobkyně vyplývá, že ona je i nadále rodinným příslušníkem osoby požívající doplňkové ochrany. Dále poukázala na to, že nemá většího smyslu, aby doplňková ochrana udělená podle § 14b odst. 1 a 2 písm. a) zákona o azylu nebyla prodloužena jen z důvodu podání žádosti o povolení k trvalému pobytu a udělení státního občanství České republiky jejím dcerám. Řízení o udělení mezinárodní ochrany je podle žalobkyně nutno považovat za jeden celek, který byl započat příchodem žalobkyně do České republiky a podáním žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Dodala, že správní akt, kterým se prodlužuje platnost udělené doplňkové ochrany, má deklaratorní účinky.
4. Právní názor žalovaného, že pro prodloužení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu je třeba splnit podmínku zvláštního zřetele, podle žalobkyně nemůže obstát ve světle směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2011/95/EU, o normách, které musí splňovat státní příslušníci třetích zemí nebo osoby bez státní příslušnosti, aby mohli požívat mezinárodní ochrany, o jednotném statusu pro uprchlíky nebo osoby, které mají nárok na

doplňkovou ochranu, a o obsahu poskytnuté ochrany, (dále jen „kvalifikační směrnice“). Žalobkyně s odkazem na čl. 23 odst. 2, čl. 24 a čl. 33 kvalifikační směrnice namítala, že § 14b zákona o azylu je nesprávnou transpozicí práva Evropské unie, a proto je nutno jej eurokonformně interpretovat tak, že se existence důvodu hodného zvláštního zřetele nevyžaduje. V této souvislosti se žalobkyně domáhala přímého účinku nesprávně transponovaného ustanovení kvalifikační směrnice s tím, že žalovaný měl doplňkovou ochranu udělit. Uvedla, že možnost vyřídit si pobytové oprávnění v zemi původu neobstojí vůči požadavkům komunitárního normotvůrce. Kvalifikační směrnice totiž podle žalobkyně počítá s tím, že pobytová situace rodinného příslušníka bude vyřešena v azylovém řízení, a to na základě žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Podotkla, že odkazovaná ustanovení kvalifikační směrnice lze považovat za *act claire* s tím, že bez nutnosti splnit další podmínky zakládají právo na udělení doplňkové ochrany. Pro případ, že by měl soud odlišný názor, žalobkyně navrhla položit předběžnou otázku Soudnímu dvoru Evropské unie.

5. Žalobkyně popsala, že je na území České republiky plně integrována a nachází se zde středisko jejích zájmů, je tedy faktickým tuzemcem a navíc mladým dospělým. Namítala, že se žalovaný nezabýval praktickou proveditelností jím tvrzené možnosti realizovat rodinný život v zemi původu. K posuzování situace cizinců, kteří se nacházejí dlouhodobě v hostitelské zemi, žalobkyně odkázala na rozsudek Evropského soudu pro lidská práva Mikulič proti Chorvatsku ze dne 7. 2. 2002, rozsudek Vrchního správního soudu spolkové země Berlín – Braniborsko ze dne 11. 6. 2015, sp. zn. 11 B 26.14, a usnesení Ústavního soudu Spolkové republiky Německo ze dne 10. 5. 2007, sp. zn. 2 BvR 304/07. Žalobkyně zdůraznila, že v případě neprodloužení doplňkové ochrany je cizinec podle § 54 odst. 2 zákona o azylu ve spojení s § 50 odst. 3 zákona o pobytu cizinců povinen z území České republiky vycestovat, aniž by byl oprávněn podat žádost o jiný pobytový titul. Podotkla, že žalovaný měl doplňkovou ochranu prodloužit, přičemž se měl řídit § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. d) zákona o azylu, neboť vycestování žalobkyně je v rozporu s mezinárodními závazky České republiky, zejména pak právem na rodinný a soukromý život podle čl. 8 Úmluvy; tímto postupem žalovaný zmíněná ustanovení porušil.
6. Podle žalobkyně je správní orgán v situaci, kdy žadatel přednese tvrzení o hrozícím pronásledování z důvodu jeho náboženství, povinen se s jeho tvrzením vypořádat a zajistit takové důkazní prostředky, aby mohl riziko pronásledování či vážné újmy potvrdit či vyvrátit. Žalovaný však nezohlednil, že žalobkyně není podle čl. 21 odst. 4 zákona o státním občanství Republiky Kazachstán státní občankou Kazachstánu, a to z důvodu, že pobývá v České republice déle než pět let a současně není registrována na zastupitelském úřadu Kazachstánu. Žalobkyně proto namítala, že žalovaný nedostatečně zjišťoval skutkový stav ve smyslu § 3 správního řádu a nevzal v úvahu všechny okolnosti svědčící v její prospěch podle § 50 odst. 3 správního řádu. Ohledně zásady materiální pravdy ve správním řízení žalobkyně odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu Československé republiky ze dne 11. 5. 1927, Boh. A 6541/1927. Závěrem žalobkyně doplnila, že kromě výše uvedených pochybení žalovaného považuje napadené rozhodnutí za nezákonné dále z důvodu porušení § 23c zákona o azylu, neboť v řízení využil jako podklad pro vydání rozhodnutí neaktuální a neobjektivní zprávy o zemi původu.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost, neboť žalobní námitky nedokládají namítaná porušení zákonných ustanovení. Při rozhodování vzal žalovaný v úvahu skutečnosti tvrzené žalobkyní, shromáždil k nim adekvátní a aktuální informace o situaci v zemi původu a vycházel z dostatečně zjištěného stavu věci. Podle žalovaného odpovídá přijaté řešení konkrétním okolnostem a bylo patřičně odůvodněno. V průběhu správního řízení postupoval v souladu s právními normami, neshledal však důvody k vyhovění žádosti žalobkyně o prodloužení doplňkové ochrany. Již z prvního rozhodnutí o udělení doplňkové ochrany ze dne 4. 10. 2013 vyplývá, že žalobní tvrzení neodráží reálný stav věci. Žalobkyně nežije v České republice od svých pěti let, nýbrž přicestovala ve svých třidvaceti letech. Dne „X“ uzavřela v České republice muslimský sňatek se svým partnerem K. T., dne 5. 6. 2012 poté podala žádost o mezinárodní ochranu. Doplňková ochrana byla původně udělena za účelem sloučení rodiny v souvislosti s udělením doplňkové ochrany jejímu partnerovi a její dceři. V roce 2016 žalovaný rozhodoval o prodloužení doplňkové ochrany a po posouzení tehdejší rodinné situace u žalobkyně, coby rodinné příslušnice osoby požívající doplňkové ochrany, shledal, že jsou dány důvody pro její prodloužení. Žalovaný poznamenal, že i sama žalobkyně ve svém vyjádření ze dne 28. 11. 2018 uvedla, že i jejich třetí dceři bylo uděleno státní občanství České republiky. Žalovaný po ověření této skutečnosti v cizineckém informačním systému konstatoval zánik důvodu pro udělení, resp. prodloužení doplňkové ochrany, když ani manželů žalobkyně nebyla doplňková ochrana prodloužena. Žalobkyni tedy již nebylo možné označit za rodinného příslušníka osoby požívající doplňkové ochrany.
8. Žalovaný trval na tom, že postupoval v souladu s § 14b zákona o azylu i čl. 23 odst. 2 kvalifikační směrnice. Požadavek na posouzení souladu těchto ustanovení vnímá jako nadbytečný, neboť žalobkyně bez ohledu na přítomnost, nebo nepřítomnost okolností hodných zvláštního zřetele nespĺňuje již první předpoklad uvedený v § 14b odst. 1 zákona o azylu, když není rodinným příslušníkem osoby požívající doplňkové ochrany. Z žádosti žalobkyně o prodloužení doplňkové ochrany pak nevyplývají žádné nové skutečnosti, jimiž by se žalovaný opomenul zabývat. Ani v průběhu řízení nebyly žalobkyní zmíněny žádné skutečnosti, z nichž by bylo možné dovodit obavy z ohrožení její osoby z důvodu vyznání při návratu do Kazachstánu. Tyto skutečnosti byly vypořádány již v původním správní řízení a vyhodnoceny jako nedůvodné. Žalovaný poznamenal, že legálnost pobytu na území České republiky po skončení platnosti doplňkové ochrany je nezbytné řešit podle zákona o pobytu cizinců. Tato skutečnost však sama o sobě nemůže být důvodem k prodloužení doplňkové ochrany. Na podporu svých tvrzení žalovaný odkázal na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 3. 2018, sp. zn. 6 Azs 369/2017, a na rozsudky téhož soudu ze dne 28. 11. 2008, sp. zn. 5 Azs 46/2008, či ze dne 21. 3. 2018, sp. zn. 6 Azs 6/2018. Závěrem podotkl, že napadené rozhodnutí má oporu v podkladových materiálech založených ve správním spisu. Žalobkyně měla možnost se s nimi dne 12. 2. 2019 seznámit, žádné námitky však nevznesla, ani nenavrhla jejich doplnění. Námitka porušení § 23c zákona o azylu je neopodstatněná, neboť shromážděné podkladové informace neodporují charakteristikám uvedeným v daném ustanovení.

Posouzení věci soudem

9. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasil a žalobkyně nesdělila soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byla ve výzvě výslovně poučena, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
10. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během patnáctidenní lhůty ode dne doručení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 32 odst. 1 zákona o azylu. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
11. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba je důvodná.
12. Mezi účastníky řízení nebylo sporu o tom, že žalobkyni byla dne 4. 10. 2013 udělena doplňková ochrana podle § 14b zákona o azylu za účelem sloučení rodiny s jejím partnerem K. T. a jejich nezletilou dcerou G. T., a to na 36 měsíců; dne 19. 10. 2016 byla tato doplňková ochrana prodloužena o 24 měsíců. V době trvání doplňkové ochrany nabyly všechny tři dcery žalobkyně G. T., narozená „X“, J. T., narozená „X“, a A. T., narozená „X“, státní občanství České republiky, přičemž u poslední z nich se tak stalo dne 12. 11. 2018; všem třem tak postupně zanikla doplňková ochrana. Mezi účastníky řízení dále není sporu o tom, že partnerovi žalobkyně K. T. nebyla doplňková ochrana prodloužena. Soud proto konstatuje, že žalobkyni skutečně nemohla být prodloužena doplňková ochrana podle § 14b zákona o azylu za účelem sloučení rodiny, když nikdo z jejích rodinných příslušníků nebyl poživatelem doplňkové ochrany.
13. Podle § 53a odst. 4 věty první a čtvrté zákona o azylu platí, že *„[o]soba požívající doplňkové ochrany je oprávněna požádat o prodloužení doby, na kterou je doplňková ochrana udělena. ... Ministerstvo prodlouží dobu, po kterou je udělena doplňková ochrana, v případě, že osobě požívající doplňkové ochrany i nadále brozí vážná újma (§ 14a) a nenastanou-li důvody pro její odejmutí (§ 17a).“*
14. Z § 14a odst. 1 zákona o azylu přitom vyplývá, že *„[d]oplňková ochrana se udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.“* Podle odstavce 2 písm. d) téhož ustanovení se za vážnou újmu podle tohoto zákona považuje, pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s

mezinárodními závazky České republiky. Podle čl. 8 odst. 1 Úmluvy má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence.

15. Soud především zdůrazňuje, že při posuzování žádosti o prodloužení doplňkové ochrany podle § 53a odst. 4 zákona o azylu je správní orgán povinen kromě vyhodnocení, zda trvají důvody, pro něž byla původně doplňková ochrana udělena, též přihlídnout ke skutečnostem, které by mohly odůvodňovat udělení doplňkové ochrany z jiného důvodu. Pokud takové skutečnosti vyjdou v řízení najevo, správní orgán nemůže žádost o prodloužení doplňkové ochrany zamítnout bez toho, že by se argumentačně vypořádal také s možností udělení doplňkové ochrany z onoho nového důvodu. V případě kladného posouzení pouze prodlouží doplňkovou ochranu s odvoláním na tento nový důvod (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2013, č. j. 6 Azs 15/2013-35, dostupný na www.nssoud.cz).
16. Nejvyšší správní soud zároveň v rozsudku ze dne 25. 1. 2013, č. j. 5 Azs 7/2012-28, publ. pod č. 2836/2013 Sb. NSS, dostupném na www.nssoud.cz, vyslovil, že „[p]ři posuzování otázky, zda by vycestování žadatelky o mezinárodní ochranu, která žije v ČR společně se svým nezletilým dítětem a manželem, na jehož příjem je rodina odkázána, bylo nepřiměřeným zásahem do jejího rodinného a soukromého života, a zda tedy jsou dány důvody pro udělení doplňkové ochrany podle § 14a odst. 2 písm. d) zákona ... o azylu, se zpravidla nelze spokojit s pouhým konstatováním, že žadatelka i její rodinní příslušníci mají občanství země původu, a mohou tam tedy společně odcestovat a existenci rodiny tím zachovat. Správní orgán je v takovém případě povinen se zabývat nejen případnými právními, ale i faktickými překážkami takového kroku, mezi něž by mohl patřit např. nedostatek finančních prostředků žadatelky a jejích rodinných příslušníků spojený s absencí sociálních a rodinných vazeb v zemi původu. Není-li přestěhování rodiny do země původu právně či fakticky možné, je správní orgán dále povinen se zabývat i tím, zda má žadatelka možnost získat jiné oprávnění k pobytu na území ČR, než je mezinárodní ochrana, a zda by i případné krátkodobé odloučení stěžovatelky od jejího nezletilého dítěte, pokud by bylo spojeno s vyřízením oprávnění k pobytu, nebylo, vzhledem k věku dítěte a dalším okolnostem, nepřiměřeným zásahem do jejího rodinného a soukromého života.“ Dále je nutné zdůraznit, že k porušení práva na soukromý a rodinný život dochází i tehdy, pokud by bylo nuceným vycestováním cizince porušeno právo na soukromý a rodinný život osob, které by tu daná osoba musela zanechat (k tomu srov. např. rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 9. 2017, č. j. 4 Az 1/2016-75, dostupný na www.nssoud.cz). S těmito závěry Nejvyššího správního soudu i Městského soudu v Praze se zdejší soud plně ztotožňuje a má za to, že jsou aplikovatelné také v projednávané věci.
17. Z výpovědí žalobkyně učiněných v průběhu správního řízení (viz protokoly o pohovoru k žádosti o udělení mezinárodní ochrany ze dne 12. 6. 2012 a ze dne 3. 10. 2013 a protokol o pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 28. 11. 2018) podle zjištění zdejšího soudu vyplývá, že žalobkyně pobývá na území České republiky od roku 2012, žije zde se svým manželem a třemi nezletilými dcerami ve věku 2, 3 a 6 let, které jsou státními občankami České republiky. Podrobné informace o situaci žalobkyně měl přitom žalovaný k dispozici, neboť si vyžádal od Magistrátu města Ústí nad Labem, odboru sociálních věcí, informace získané činností podle zákona č. 359/1999 Sb., o sociálně-právní ochraně dětí. Ze sdělení příslušného orgánu sociálně-právní ochrany dětí ze dne 12. 11. 2018 mimo jiné vyplývá, že rodina žalobkyně žije v bytě 3+1, v domácnosti žije žalobkyně, její manžel a

tři nezletilé dcery. Manžel žalobkyně je otcem nezletilých, je zaměstnán na pozici montážník u společnosti PILA UNION s. r. o. s příjmem 15 000 Kč měsíčně. Žalobkyně je na mateřské dovolené s měsíčním příjmem 7 600 Kč, dochází na rekvalifikační kurz v oboru účetnictví. Ohledně péče rodičů o nezletilé není u orgánu sociálně-právní ochrany dětí evidován žádný negativní podnět. Provedeným šetřením tedy byla potvrzena tvrzení žalobkyně ohledně jejího soukromého a rodinného života uvedená při pohovoru o žádosti u prodloužení doplňkové ochrany.

18. Výše uvedené skutečnosti dovedly soud k závěru, že v případě žalobkyně by její nucené vycestování znamenalo porušení čl. 8 Úmluvy, neboť na území České republiky žijí její tři nezletilé děti, které jsou státními občany České republiky, u nichž nelze argumentovat možností společného života v zemi původu žalobkyně, a jejichž odloučení od matky by bylo zásahem do jejich práva na soukromý a rodinný život, zejména s ohledem na jejich velmi nízký věk. Současně by došlo též k porušení čl. 7 a čl. 9 Úmluvy o právech dítěte, publikované pod č. 104/1991 Sb., neboť nezletilé děti žalobkyně mají právo znát své rodiče a právo na jejich péči, přičemž úlohou České republiky je mimo jiné zajistit, aby dítě (až na výjimky) nemohlo být odděleno od svých rodičů. Vedle tohoto je třeba přihlídnout ke skutečnosti, že žalobkyně je v České republice již určitým způsobem integrována, když je schopna komunikovat v českém jazyce (podle poznámky v protokolu o pohovoru k žádosti o prodloužení doplňkové ochrany ze dne 28. 11. 2018 byl pohovor na žádost žalobkyně veden v českém jazyce) a má snahu o budoucí zapojení do pracovního života, když absoluuje rekvalifikační kurz účetnictví. Vycestováním žalobkyně by tudíž bylo porušeno i její právo na osobní život ve smyslu čl. 8 Úmluvy, neboť jeho ochrana v sobě zahrnuje aspekty sociální identity a právo na vytváření a rozvíjení vztahů s jinými lidskými bytostmi a vnějším světem (srov. již citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2013, č. j. 6 Azs 15/2013-38).
19. Podle názoru zdejšího soudu nemůže žalovaný obhájit svůj postup ani poukazem na skutečnost, že žalobkyně podala před vydáním napadeného rozhodnutí žádost o povolení k trvalému pobytu, neboť nelze předjímat výsledek takového řízení, a to zvláště v situaci, kdy její předchozí žádost byla zamítnuta. Ostatně podle názoru Nejvyššího správního soudu dokonce ani existence pobytového oprávnění ve formě přechodného pobytu nemůže být důvodem pro odmítnutí udělení doplňkové ochrany (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2018, č. j. 5 Azs 156/2018-22, dostupný na www.nssoud.cz), tudíž překážku udělení či prodloužení doplňkové ochrany rozhodně nelze spatřovat ani v podané žádosti o pobytové oprávnění. Lze tedy uzavřít, že žalovaný pochybil, když nezohlednil tyto rodinné vazby žalobkyně a neshledal v jejich hrozícím zpretrhání (i třeba jen dočasném) porušení mezinárodních závazků České republiky ve smyslu § 14a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Vzhledem k tomu, že žalovaný dospěl k nesprávnému závěru o tom, že neprodloužení doplňkové ochrany žalobkyně nebude znamenat porušení práva na soukromý a rodinný život, zatížil napadené rozhodnutí nezákonností ve smyslu § 78 odst. 1 s. ř. s.
20. Námitky směřující k nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu a nezajištění aktuálních a objektivních podkladů o zemi původu žalobkyně soud neshledal důvodnými. Z obsahu správního spisu vyplývá, že žalovaný si jako podklad pro své rozhodnutí ve smyslu § 23c písm. c) zákona o azylu obstaral Informaci OAMP o bezpečnostní a politické situaci v Kazachstánu ze dne 3. 7. 2018, současně žalovaný vycházel ze zpráv o zemi původu

získaných při původním řízení o udělení mezinárodní ochrany. Soud konstatuje, že uvedená Informace OAMP nebyla k datu vydání napadeného rozhodnutí starší devíti měsíců, lze ji proto z pohledu její aktuálnosti považovat za zcela vyhovující požadavkům kladeným na tento specifický druh podkladů (k tomu srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 7. 2015, č. j. 3 Azs 215/2014-35, dostupné na www.nssoud.cz). Předmětné zprávy soud vyhodnotil jako objektivní, neboť byly vypracovány jak nezávislými mezinárodními organizacemi zabývajícími se ochranou lidských práv, tak Ministerstvy zahraničních věcí USA a České republiky, není tedy důvod pochybovat o jejich objektivitě. Sama žalobkyně přitom nepředložila žádné konkrétní argumenty, proč by získané zprávy neměly být za objektivní považovány.

21. Soud rovněž nemohl přisvědčit námitce, že se žalovaný v napadeném rozhodnutí nevypořádal s jejím tvrzením o hrozbě pronásledování z náboženských důvodů. Žalovaný se těmito obavami žalobkyně zabýval již v rozhodnutí ze dne 4. 10. 2013, č. j. OAM-161/ZA-ZA06-HA03-2012, v němž dospěl k závěru, že daná tvrzení neodůvodňují udělení mezinárodní ochrany. Jelikož v průběhu následných řízení o prodloužení doplňkové ochrany žalobkyně nesdělila žádné nové skutečnosti ohledně jí hrozící újmy v zemi původu, žalovaný nebyl povinen se v napadeném rozhodnutí se těmito tvrzeními opětovně zabývat.
22. Nedůvodnost těchto námitek však nic nemění na tom, že žalovaný nesprávně posoudil existenci důvodu doplňkové ochrany podle § 14a odst. 1 a odst. 2 písm. d) zákona o azylu. Soud proto napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s. ř. s. pro nezákonnost zrušil a věc podle § 78 odst. 4 s. ř. s. vrátil žalovanému k dalšímu řízení, v němž bude podle § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán právním názorem, který vyslovil soud v tomto zrušujícím rozsudku.
23. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému povinnost zaplatit jí do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení ve výši 52 Kč odpovídající zaplacenému poštovnému za zaslání žaloby soudu. Soudní poplatek žalobkyně nehradila, jelikož je předmětné soudní řízení ze zákona od poplatkové povinnosti osvobozeno. Jiné náklady žalobkyně nahradit nepožadovala, ani jí podle obsahu soudního spisu nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v

jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ústí nad Labem 29. srpna 2019

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
samosoudce